

De tegenwoordigheid van de Heer in de gemeente

door: H.B.

Mattheüs 18:20

Onze geliefde Heer en Heiland heeft ons, onder andere, voor de tijd van Zijn afwezigheid deze kostbare belofte nagelaten: *“Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden”* (Matt. 18:20).

Hij beloofd deze tegenwoordigheid tezamen met de andere beloften, die Hij gedaan en gegeven heeft: het zenden van de Heilige Geest, de Geest der waarheid om met de Zijnen te zijn tot aan het einde; de inwoning van de Heilige Geest in onze harten en de inwoning van Christus zelf in onze harten door het geloof (Joh. 14; Ef. 3).

In dit woord uit Mattheüs 18:20 zit een speciale belofte van oneindige waarde en van een duurzaamheid, die tegen alles bestand is. De Heer heeft zich verwaardigd ons nu in grote getale te vergaderen, terwijl in voorbije eeuwen dit vergeten was. Maar nu, en al zoveel jaren, mogen verschillende gemeenten op verschillende plaatsen genieten van Zijn heilige tegenwoordigheid in hun midden en opgroeien voor Hem. De basis daarvoor is gelegd in 2 Timotheüs 2:19 *“Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid”* Wij kunnen wel zeggen, dat deze waarheid de basis is van ons vergaderen.

Op die plaats is de tegenwoordigheid van de Heer beloofd. De Heer heeft deze belofte verbonden aan de uitoefening van het gemeenschappelijk leven van Zijn verlost, van het getuigenis, dat zij geroepen worden te geven, te midden van de wereld en tegenwoordige eeuw. Dit zien we duidelijk in 1 Korinthe 14:23-25. Daar wordt duidelijk het doel van de Heer getoond, dat als een ongelovige of onkundige binnen komt, hij op zijn aangezicht val neervallen en God aanbidden en verkondigen *“dat God werkelijk onder u is”*. Het is in elk opzicht belangrijk, dat we geen ogenblik uit het oog moeten verliezen, wat de kracht van ons getuigenis is en te weten dat de Heer bij ons is. De Heer heeft Zijn belofte ook verbonden met de uitoefening van het oordeel over het kwaad onder de Zijnen, via de begeleidende worden in de tekst van Mattheüs 18:18-20. De Heer spreekt in deze teksten van de gemeenschappelijke handelingen en beslissingen, van gebonden en ontbonden dingen, door hen die vergaderd zijn.

Maar ik vraag mij af, waarop rust het belang van de genomen beslissing of handeling? Op het grote aantal van de vergaderde gelovigen? Nee, want de Heer heeft de goedheid deze beslissing over te laten aan twee of drie. Dat wil zeggen op het allerkleinste aantal van de uitdrukking van een gemeente. Op de ernst van de beslissing? Op de kennis of bekwaamheid van dit kleine of grote aantal personen? Nee. Wij zien dat het belang en de plechtigheid voortkomt uit de tegenwoordigheid van de Heer. Dat is een kostelijke karaktertrek. De Heer is daar met al Zijn liefde en zorg voor het welzijn van de Zijnen. Vanaf dat ogenblik is alles zeker, omdat Hij daar is, zal de vijand niet de overhand hebben met zijn listen. De Heer zal overwinnen. Hij zal altijd en overal het laatste woord hebben.

Als we dit overdenken geliefde broeders en zusters, dan zal dat onze zekerheid en rust zijn in elke gevaarlijk omstandigheid. Het is het geloof *“en mijn rechtvaardige zal uit geloof leven”* (Hebr. 10:38). Als wij dit vergeten worden wij van stap tot stap weggevoerd ten opzichte van deze kostbare waarheid van de tegenwoordigheid van de Heer. Veel lijden in de gemeenten kan men terugvoeren op het gebrek aan bewustzijn van de tegenwoordigheid van de Heer. Hoe groot zou het vertrouwen van een gemeente zijn als iedereen zich bewust was van de tegenwoordigheid van de Heer? Wat een andere houding zou er op te merken zijn, bij zowel zij die spreken, als bij hen die luisteren, als men door het geloofsoog steeds de Heer werd gezien, zoals Hij er werkelijk is, hoewel fysiek onzichtbaar!

Maar hoe vaak heeft het vergeten van de tegenwoordigheid van de Heer niet voor noodlottige vruchten gezorgd en dat precies in die dingen die Hij noemt in de teksten uit Mattheüs 18? Op de eerste plaats moeten wij vaak beschaamd het hoofd buigen, voor de droevige gebeurtenissen die de samengeroepen gelovigen hebben geboden bij belangrijke beraadslagingen. Hoe vaak zijn wij (in plaats van de kenmerken te bewaren van de wijsheid die van boven is) naar zulke vergaderingen bijgewoond in jaloersheid, afgunst en woordelijk geweld. Wij hebben vaak alle kenmerken laten zien van bittere naijver en zelfzucht in ons hart, aards en ongeestelijk. *“En waar naijver en zelfzucht heerst, daar is wanorde en allerlei kwade*

praktijk” (Jak. 3:14-16). En dat allemaal in de tegenwoordigheid van de Heer, die daar was!

Natuurlijk, hebben we niet aan deze belofte van de Heer gedacht, want als wij dat gedaan hadden, zou dit ons bewaard hebben. Wij zouden meer eerbied hebben gehad en ons nederiger gedragen hebben. Zaken die nodig zijn om een gezond oordeel te hebben over elke kwestie. Deze twee dingen hebben wij nodig om genomen beslissingen door de gemeente van de Heer aan te nemen. Als we weten dat de Heer, in genade en als antwoord op hun verwachting, die vergadering van Zijn heiligen heeft bijgewoond, zullen wij altijd op Hem vertrouwen voor de handhaving van Zijn rechten en waarheid in Zijn Gemeente.

De Heer heeft gezegd: *“alles wat u zult binden op de aarde, zal gebonden zijn in de hemel; en alles wat u zult ontbinden op de aarde, zal in de hemel ontbonden zijn”*. Zouden wij ontbinden, wat de Heer juist heeft gebonden? Wij hebben het antwoord al, onze plaats is te zeggen: ‘amen Heer!’ En we vertrouwen op Hem voor alle gevolgen. Want het is het geloof dat zich herinnert dat de Heer ‘daar was’. Wij zijn dan ook meer verzekerd van een gezonde beslissing, dan wanneer wij zelf aanwezig zouden zijn geweest om een goede oordeel te vormen of beslissing te nemen. De verantwoordelijkheid van de gelovigen, die geroepen zijn te oordelen en beslissingen te nemen, is, dit te doen in rechtschapenheid en onkreukbaarheid onder het oog van de Heer. Onze verantwoordelijkheid is de beslissing aan te nemen in eenvoud van het hart en daarbij te onderscheiden de geschiktheid en de macht van de Heer, die daar aanwezig was, te midden van de vergaderde gelovigen. Als wij dit kostbare feit uit het oog verliezen, dat de Heer daarbij aanwezig was, dan lijkt het ons noodzakelijk ons er persoonlijk te mee moeten bemoeien, met een onderwerp dat al behandeld is. Wij brengen het weer te berde en daaruit ontstaat lijden en verwarring. Dat is niet de weg van het geloof, maar die van het vertrouwen in mensen en het vlees.

Iedere gelovige zal zijn bijzonder standpunt hebben en de behoefte dat te laten prevaleren. Zoveel mensen, zoveel gedachten en een ieder zou doen wat goed is in eigen oog (Richt. 21:25). En daarvan is het heel zeker, dat dit niet de goddelijke weg is. Het aannemen van beslissingen die genomen worden door de gemeenten, volgens het beginsel, dat ik aangehaald heb, doet niet te niet, dat andere beginsel, dat het Woord fundamenteel heeft genoemd: *“Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid”* (2 Tim. 2:19). Integendeel, deze waarheid zal het onderlinge gedrag van de gemeenten regelen. De Heer zal verkeerde en zondige beslissingen niet goedkeuren door daar met Zijn tegenwoordigheid aanwezig te zijn. De Naam van de Heer kan niet als dekmantel gebruikt worden voor ongerechtigheid. Als een groep christenen zover gezonken is onder invloed van een boze geest om een gezamenlijke beslissing te nemen, die tegengesteld is aan de waarheid (wat een gruwel is voor de Heer. Spr. 17:15), dan zal dit kwaad op een bepaald moment door de Heer geopenbaard worden. Waaraan ik nog

toevoeg, dat deze openbaring van het kwaad onmiskenbaar, duidelijk en klaar zal zijn, dat is het karakter van alles wat van de Heer komt. Ook de eenvoudigste gelovige zal dan geen moeite hebben te begrijpen wat er verkeerd was. In zo’n geval kunnen wij twee dingen verwachten:

Berouw. Er is berouw over wat er gebeurd is. Want de Heer is zo geduldig, dat als wij gedwaald hebben door ongehoorzaam te zijn aan het Woord en aan de leiding van de Heilige Geest, Hij zo goed is ons uit te nodigen tot berouw, voor dat Hij ons kastijd (Op. 2:5).

Volharding. Men volhardt in hun slechte beslissing. In dat geval zien we het bewijs daarvan, de Heer heeft ze losgelaten als gemeente en hen overgegeven, ieder aan zijn eigen weg.

Vanaf dat ogenblik moeten wij hen loslaten en hun titel van ‘de plaatselijke gemeente van God’ af te wijzen. Want het kenmerk van de gemeente van God te zijn is: “de pilaar en grondslag van de waarheid” te zijn en niet de grondslag van dwaling of ongerechtigheid. Hierbij moeten we opmerken, dat het niet alleen de beslissing is, waartoe de heiligen worden opgeroepen, die te verwerpen, maar deze gemeente zelf. Deze gemeente heeft namelijk het bewijs gegeven van de afwezigheid van de Heer door de aanwezigheid van ongerechtigheid en de volharding daarin.

Op deze manier moeten wij in de praktijk brengen: *“onttrekken aan ongerechtigheid”*. En laten we eraan denken, dat deze goddelijke raad zal blijven gelden voor de gelovige in de lastigste omstandigheden. Als het gezag van de Bijbel genegeerd en afgewezen zal worden, wanneer elke berisping, vermaning of verbetering onmogelijk gemaakt zal worden, zal het altijd mogelijk zijn zich te onttrekken aan ongerechtigheid. In deze toestand zal de Heer ons spoedig anderen laten ontdekken, die bij Hem horen en die ook bezielde zijn door dezelfde behoefte aan gehoorzaamheid, om samen met hen te jagen naar gerechtigheid, naar trouw, naar liefde en vrede en de Here aan te roepen uit een rein hart (2 Tim. 2:22). Op deze manier geeft het goede Woord van God ons eenvoudige beginselen, die geschikt zijn om nederige gelovigen in elke moeilijkheid die op hun weg komt te leiden.

Het is eigenlijk niet nodig iets te zeggen over de onderlinge invloed van de praktische kant van deze waarheden. Als een gemeente opgeroepen wordt een beslissing te nemen en als zij doordrongen is van het feit, dat de Heer zal “binden of ontbinden”, wat zij gaat “binden of ontbinden” en dat haar beslissing zijn gevolgen zal hebben voor alle heiligen, wat een gevoel van verantwoordelijkheid zal deze gemeente dan bezielen. Want als zij zich vergissen heeft dit verstreckende gevolgen. En als zij zich toch vergissen, mag dan de trouw van andere gelovigen, die de belofte van de Heer verwerklijken door de beslissing aan te nemen vanwege de Heer, een machtig middel zijn om ze van hun fout te overtuigen, ze tot berouw te brengen en zichzelf te vernederen en de genomen beslissing

nietig te verklaren, die zij hadden genomen in hun onachtzaamheid of verwaandheid. Voor ons geldt onze eigen verantwoordelijkheid: maakt rechte paden voor uw voeten door gehoorzaamheid aan de waarheid en

slappe handen en uw verlamde knieën op te richten, opdat het kreupele niet ontwricht maar veeleer gezond wordt (Hebr.12:13).

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1932-185](#)

Titel: [Presence du Seigneur dans l'Asemblee](#)